

Зоряна Лешко

Серце
не обдуриш

Зоряна Лешко

*Серце
не обдуриш*

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Л53

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-7708-3 (PDF)
ISBN 978-617-12-7472-3

© Лешко З. П., 2020
© Depositphotos.com / belchop-
nock, eevl, Sonyachny, saharrr,
обкладинка, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», худож-
не оформлення, 2020

Розділ 1

Грудень, 2007

ЛЕСЯ

У кімнаті майже не було меблів, лише стара шафа й навмисно перенесений круглий стіл, завдяки чому вона здавалася надмірно холодною. Квартира наче опиралася новим мешканцям, не бажаючи бути затишною і теплою. Батарея під вікном відчутно нагрілась, але тепло зникало десь посередині кімнати, не встигаючи її нагріти. Відсутність фіранок на вікнах лише підсилювала відчуття холоду та неприязні.

Лесі не подобався новий дім подруги: голі стіни, напівпорожні кімнати з поскладаними в кутках коробками та запах необжитого приміщення. Усе це породжувало моторошні відчуття. Вона постійно оберталась до вікна, наче хтось міг підглядати за ними на третьому поверсі.

Леся переконувала себе, що саме через холод у неї затерпли пальці, а вся вона тремтить, проте всередині наростав протест проти самообману та примусу. Дівчата тим часом потирали руки, видихаючи хмаринки пари й не терпляче дивились на Лесю. Нарешті вона не витримала:

— Я не впевнена, що хочу спробувати.

— Припини, Лесю, нічого з тобою не станеться. Дзеркало не кусається.

— Дівчатонька, мені реально страшно. З таким не можна бавитись.

— Не думали, що ти настільки затуркана.

Ярина вкотре глузувала з неї, а дівчата дружно все це підтримували сміхом.

— Ха-ха-ха, дуже смішно. Я не хочу — і крапка.

— Лесю, ну ти чого? Сама ж почала. У нас не вийшло, то, може, в тебе вийде. Розкажеш потім. Ну, невже тобі не цікаво?

Леся відступила на крок і схрестила руки на грудях. Вона вже не рада була, що розповіла подругам про ворожіння на дзеркалах. Думала — пожартують, посміються й забудуть, а вийшло навпаки — вони разом вирішили все перевірити.

Стіл готовий: біла скатертина, свічка, два овальні дзеркала, а дві блондинки та брюнетка благально дивляться на рудоволосу подругу. Вона ж з усіх сил намагається приховати свій страх і тривогу.

Леся невтомно переконувала подруг і себе, що не вірить у всі ці містичні дурниці, але зараз, стоячи перед приготованим столом, вона ладна була втекти під будь-яким приводом, лиш би не бути тут.

— Я нічого не починала й не збиралась. Це вас перемкнуло. А мені зовсім не цікаво, може, я взагалі заміж не збираюсь! До того ж яка вам різниця, спробую я чи ні?

Ярина раптом змінила тактику, підійшла, взяла її за руки й благально зазирнула в очі.

— Ну, Лесю, ти ж сама казала, що ми подруги й повинні все робити разом. А ми вже зробили. Ну давай!

Недарма ж кажуть, що всі рижі — відьми. У тебе точно вийде.

Раптом Леся зрозуміла, що не встоїть, бо за кілька хвилин Ярина почне тиснути на все, що зможе, і зрештою зі сльозами звинуватить її в тому, що вона несправжня подруга. Основний аргумент, який завжди чомусь діє безвідмовно.

— Я навіть не впевнена, що ми все правильно робимо. Бабця мені колись про це розповідала, але застерегла, що це небезпечно. Якщо випустити з дзеркала дух, то він буде все життя лякати й переслідувати. От і у вас нічого не вийшло.

— Бачиш, нічого з нами не сталося — і з тобою не станеться. А якщо вдасться, то ти побачиш свого судженого. Ну!

— Але, дівчата, якщо у вас нічого не вийшло, то це значить, що ми щось робимо неправильно. Я, напевне, усе наплутала, тому в мене також нічого не вийде.

— Тим паче нема чого боятися. Ну, Лесюнько, спробуй. Якщо і в тебе не вийде, то вже тоді точно переконаємось.

Леся видихнула, надуваючи щоки. Такого напору вона аж ніяк не сподівалась.

— Гарзд. Виходьте звідси.

Дівчата вийшли з кімнати, показово зачинивши двері. Леся тяжко зітхнула й ще раз глянула, переконуючись, що вони зачинені. Може, тихо пересидіти, а дівчатам сказати, що нічого не вийшло? Усе одно ж ніколи не дізнаються, що вона навіть не спробувала.

Піжамна вечірка в честь новосілля Ярини перетворилась у вечір викликання духів. І хто її тягнув за язик? Нащо було розповідати? Подруги сприйняли все як чергову розвагу, може, тому вони нічого й не побачили.

А Леся справді боялась. У дитинстві вона наслухалась бабусиних історій про домовиків, відьом, духів і про те, які наслідки може мати необережне поводження з ними. Вона виросла й була певна, що всі ці страхи залишилися у дитинстві — а виявилось, що ні.

І от тепер від однієї тільки думки, що доведеться дивитись у безкінечний темний коридор із дзеркал крізь свічки, до того ж у темній чужій кімнаті, пітніли долоні й тремтіло під колінами. Не давала спокою й думка, що навіть боягузка Ксюха спробувала.

— Будь, що буде. А раптом вдасться? — промовила вона.

Леся збрала свої руді кучері на потилиці, скрутила й заховала під комір. Навмисно тягнувши по підлозі, підсунула крісло й присіла біля столу. Пальці тремтіли, коли запалювала свічку та, вимкнувши настільну лампу, ставила її між дзеркалами.

— Суджений, ряджений, прийди до мене...

Вогник свічки хитнувся, немов від протягу, і Лесі здалось, що вона чує сміх: глибокий, гучний, із дзвіночками... сміх чоловіка... з дзеркала війнуло лісовим повітрям, і до її щоки торкнувся легкий поцілунок.

Леся з диким вереском відскочила від столу, перекинувши крісло, дзеркала та свічку. У кімнаті стало зовсім темно, і вона, боячись ступити крок, щоб не порізати ніг осколками, заверещала з новою силою.

Опам'яталась від того, що її трусить так, аж зводить шию. У кімнаті світилось, Ксюха плакала, а Ярина вже замахнула руку, щоб дати Лесі добрячого ляпаса. Таня стояла збоку й насуплено спостерігала за всіма.

— Лесько, Лесько, що сталось? Ти хочеш, щоб сусіди міліцію викликали? Перестань верещати, у Ксюхи через тебе істерика почалась. О, йолки-палки! Ти

розбила мамине улюблене дзеркало! Блін, мені тепер через тебе влетить.

Леся дивилась на дівчат так, ніби вперше їх бачила. Вони обманули її чи приховують побачене навіть одна від одної? Не може бути, щоб у них нічого не вийшло, вона ж не встигла навіть замовляння договорити!

— Вибач, я ненавмисне.

— Ага, ненавмисне. Ти що — привида побачила?

— Я йду додому.

Леся зблідла, але відповіла несподівано тихо й спокійно, так що навіть Ксюха перестала плакати. Тоді, обминаючи подруг і дивлячись під ноги, повільно перетнула кімнату й рушила до вішака. Дівчата гуртом побігли за нею.

— Лесю, ти чого так кричала?

— Просто... глюк-ефем. Я йду додому.

— Але...

— Па, дівчата.

Леся швидко взула чобітки, замотала голову й шию широким шарфом і, не застібаючи плаща, вибігла з квартири.

...У лісі було добре, спокійно, ясно та свіжо. Вона сиділа посеред галявини на м'якому товстому пледі з келихом шампанського й мружилась від сонячних променів, які крізь соснові гілки падали на обличчя. Вона почувалась дивно: легке збудження та хвилювання, сповнені нетерпінням. Вона чогось чи когось чекала й уже починала нервувати...

Її щоки торкнувся легкий поцілунок, з несподіванки вона пролила вино й насупилась.

— Дивись, що я тобі приніс.

На плед перед нею посипались великі чорні ягоди ожини. Вона підвела погляд і вперше подивилась на того, кого чекала з таким нетерпінням: щаслива усмішка, неймовірно сині очі та світле хвилясте волосся. Високий, підтягнутий, енергійний — він не здавався їй надзвичайним чи дуже вродливим, але серце чомусь забилося сильніше, і вона мимоволі відповіла йому радісною усмішкою.

— Скуштуй.

Він присів поруч, торкнувся ягідкою її вуст, а потім нахилився й поцілував. Тілом прокотився жар, вона дозволила покласти себе на плед, торкатись волосся, талії, стегон...

Десь далеко, врізаючись у звуки лісу, загальмував автомобіль, почувся удар. Вона відчула, що чоловік відпустив її, і розплющила очі. Він нависав над нею на витягнутих руках і дивився з таким болем, що їй захотілось міцно обійняти його та заспокоїти. Вона простягнула до нього руку й побачила, як змінюється його обличчя: ніс і ліва половина перетворились у криваве місиво. Крапля крові, повільно набухнувши, впала їй на شوку. Вона закричала...

Леся сиділа на ліжку, обіймаючи коліна, і вся тремтіла. З розчиненої квартирки віяло холодом, але вона знала, що трусить її не від того. Серце калатало, волосся вологими пасмами падало на обличчя, сорочка прилипла до спини.

Леся тремтячими пальцями торкнулася щоки й ледь не скрикнула, згадавши краплю крові зі сну — обличчя було мокрим. З горла вирвались глухі схлипи, і лише тепер вона зрозуміла, що плаче. Дівчина вхопила подушку та розридалась ще дужче, притискаючи її до обличчя.

Нащо я це зробила? Бабуся ж попереджала про наслідки. Що ж буде далі? А якщо він буде приходити щоночі? Я збожжеволю. Як холодно...

Леся зірвалася з ліжка й підійшла до вікна. Вставши на кінчики пальців, вона дотягнулась до кватирки, зачинала її та завмерла, дивлячись надвір. Уздовж вулиці світили ліхтарі, падав густий сніг, тож не вірилось, що надворі ніч. Поволі вона заспокоїлась, і їй навіть стало смішно зі своїх страхів. Насправді все просто: у кімнаті було дуже темно, вона перенервувала під час ворожіння, і все те їй лише примарилось. А подруги! Замість того щоб заспокоїти, самі закотили істерику, налякали її ще дужче — і ось, як наслідок, страшний сон.

Леся на мить заплющила очі та знову побачила перед собою криваве спотворене обличчя. Вулицею промчав автомобіль, буксуючи в глибоких снігових заметах, і Леся хутко стрибнула в ліжко. Їй знову було страшно та холодно. Вона посиділа кілька хвилин, заспокоюючи дихання, а тоді лягла, скрутилась калачиком і з головою накрилась ковдрою.

Розділ 2

Серпень, 2012

ЛЕСЯ

Леся стояла біля вікна зі схрещеними на грудях руками й, насупивши брови, дивилась на подругу. Вона досі не вірила, що Ярина не жартує.

— Навіть не думай! Славик мене приб'є, якщо дізнається. Ні, ще гірше — він мене морально доколупає.

— Та звідки він дізнається? Він такий зайнятий роботою, що на тебе часу майже не має, а лазити по сайтах знайомств — поготів.

Леся згадала про каву, яку залишила на кухні настоюватись, і вирішила, що це привід втекти від розмови. Може, Ярина правильно все зрозуміє й нарешті відчепиться.

— Зараз прийду.

На кухні вона повільно розмішала ложечку цукру в горнятку, вдихнула аромат улюбленого напою і повернулася у кімнату. Ярина сиділа на дивані, закинувши ногу на ногу, й очікувально дивилась на неї. Леся, зітхнувши, вирішила змінити тактику:

— Яро, ти завжди штовхаєш мене на безумні вчинки, а розгрібаю потім я сама. І взагалі, нащо воно мені треба?

— Ой, та перестань! Ти ще заміж не вийшла, а вже робишся квочкою. Тобі двадцять два, а без дозволу нареченого і пчихнути не можеш.

— Те, що Ярослав тобі не подобається, не означає, що я маю поводитись, як німфоманка.

— Ти себе хоч чуєш?! Я ж не кажу тобі зраджувати його з першим-ліпшим. Зареєструєшся на сайті під псевдонімом, поспілкуєшся трохи, не виходячи з дому, розвієшся, а коли повернешся з відрядження твій ненаглядний, то просто видалиш анкету.

Леся примружила очі. Пропозиція й справді звучала заманливо, але щось муляло їй серце. Почуття до Ярослава не б'ють фонтаном, і в такій розвазі вона не бачила майже нічого поганого. Через те, що нікуди не ходила після роботи, Леся все частіше почувалася відірваною від життя. Тим паче поки що вона Славіку не дружина й інколи навіть чувається поруч із ним на пташиних правах. Трохи розвіятись, набратися впевненості, підняти самооцінку, ще й не виходячи з дому — можна спробувати.